

Art. 9. Monety, wypuszczone na podstawie niniejszego rozporządzenia, są środkami płatniczymi, mającymi moc umarzania zobowiązań przez zapłatę: monety złote bez ograniczenia kwoty, monety srebrne do kwoty stu złotych przy każdej wypłacie, monety niklowe i brązowe oraz monety wypuszczone na mocy art. 14 łącznie do kwoty dziesięciu złotych przy każdej wypłacie.

Kasy państwowe przyjmują monety wszelkich rodzajów w każdej ilości przy wszystkich wpłatach z wyjątkiem tych wpłat, które w myśl obowiązujących przepisów winny być uiszczane w zlocie.

Art. 10. Państwo wybija monety złote w miarę potrzeby, bez ograniczeń co do kwoty, monety srebrne do kwoty ośmiu złotych na każdego mieszkańca Rzeczypospolitej Polskiej, wreszcie monety niklowe i brązowe oraz monety wypuszczone na mocy art. 14 — do kwoty czterech złotych na każdego mieszkańca Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 11. Monety złote wybijane są na rachunek Państwa jak również na rachunek osób prywatnych, zgłaszających do przebiccia na monetę ilości złota, nie mniejsze niż sto gramów czystego złota. Na rachunek osób prywatnych wybija się, na warunkach przez Ministra Skarbu oznaczonych, za pokryciem kosztów wybiccia, te z pośród monet złotych, wyszczególnionych w punkcie pierwszym art. 3, które Minister Skarbu uzna za potrzebne dla obiegu.

Monety z innych kruszców są wybijane wyłącznie na rachunek Państwa.

Art. 12. Wzory monet ustala Minister Skarbu rozporządzeniami, podając wizerunki odnośnych monet w graficznej reprodukcji jako załączniki.

Art. 13. Nikt nie jest obowiązany do przyjmowania monet, których wizerunek jest całkowicie zarty oraz monet uszkodzonych, jak również monet złotych i srebrnych, których waga zmniejszyła się wskutek zużycia w stosunku do najmniejszej wagi, dopuszczalnej przy wybicciu w myśl art. 8 niniejszego rozporządzenia, więcej niż o pięć tysięcznych części w monetach złotych, o jedną setną części w monetach srebrnych po pięć złotych — i o pięć setnych części w monetach srebrnych po dwa złote i po jednym złotym.

Monety złote i srebrne, które utraciły większą od wyżej wskazanej części swej wagi, zostają przez Skarb wycofane z obiegu, z zapłatą za każdy gram pozostałej w nich wagi, monety złote — trzech złotych i dziesięciu groszy i monety srebrne — dwudziestu groszy, o ile ich wizerunek nie jest całkowicie zarty i nie są one uszkodzone.

Art. 14. Aż do odwołania rozporządzeniem Ministra Skarbu wzamian monet po pięć groszy i po dwa grosze z brązu monetarnego, wybijane będą monety po pięć groszy i po dwa grosze ze stopu, zawierającego na tysiąc części ogólnej wagi sześćset części miedzi, trzysta dziewięćdziesiąt pięć części cynku i pięć części cyny.

Ogólna wartość nominalna tych monet, znajdujących się w obiegu, nie może przenosić sumy czterech i pół miliona złotych.

Art. 15. Wykonanie niniejszego rozporządzenia oraz wyznaczenia terminów wypuszczenia monet tudzież wejścia w życie przepisów art. art. 9 i 12 niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Skarbu.

Art. 16. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

402.

Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Kolei Żelaznych

z dnia 28 kwietnia 1924 roku

w sprawie opłat stemplowych od dokumentów przewozowych na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego.

Na podstawie art. 4 i 6 ustawy z dnia 19 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 134 poz. 1109), § 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 14 kwietnia 1924 o zmianie ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. № 34 poz. 351) oraz § 48 (ustęp drugi) niemieckiej ustawy stemplowej w brzmieniu, ustalonym ustawą z dn. 26 lipca 1918 (Dz. Pr. Rzeszy niem. str. 799) zarządza się co następuje:

§ 1. Opłaty stemplowe od dokumentów przewozowych, obowiązujące na górnośląskiej części województwa śląskiego w myśl poz. 6 taryfy stemplowej niemieckiej w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 26 lipca 1918 r. (Dz. Ust. Rzeszy niem. str. 799) oraz najwyższy wymiar kar pieniężnych, określony w § 49 ustęp ostatni powołanej niemieckiej ustawy stemplowej podwyższa się do wysokości wymienionej w §§ 1, 2, 5 i 10 „Przepisów w przedmiocie opłat stemplowych od dokumentów przewozowych”, ogłoszonych rozporządzeniem Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Kolei Żelaznych z dnia 24 kwietnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 44 poz. 300) i zarazem ustala się odnośnie stawki w złotych — w sposób podany w §§ 2 i 3.

§ 2. Pozycja 6 taryfy stemplowej niemieckiej otrzymuje brzmienie następujące:

- „a) Kolejowy list przewozowy podlega opłacie stemplowej w wysokości następującej:
co do przesyłek całowagonowych . . .	1 zł. 40 gr.
co do przesyłek półwagonowych . . .	70 „
co do przesyłek pojedynczych . . .	10 „

Opłacie stemplowej w tej samej kwocie podlega również każdy arkusz dodatkowy.

Wtórnik nie podlega opłacie.

Przepisy powyższe stosują się odpowiednio w przypadkach, w których zamiast listu przewozowego sporządza się innego rodzaju dokument, przeznaczony do towarzyszenia przesyłce kolejowej (n. p. wykaz co do przesyłki czasopism, przewidziany w punkcie 7 rozdziału VI postanowień taryfowych,

wprowadzonych rozporządzeniem z dnia 20 października 1921 r.—Dz. U. R. P. № 97 poz. 708).

b) Kolejowy kwit bagażowy podlega opłacie stemplowej w wysokości 10 gr.

Opłacie tej podlegają również kwity bagażowe i inne dokumenty przewozowe wydawane przez kolej, co do przesyłek nadzwyczajnych.

Bilety na przewóz mleka nie podlegają opłacie.

c) Listy przewozowe, stwierdzające zawarcie umowy o przewóz z przedsiębiorstwem żegluga, podlegają opłacie stemplowej w wysokości 10 gr.

d) Wydany przez przedsiębiorstwo żegluga kwit bagażowy na bagaż lub przesyłkę nadzwyczajną oraz dokument, zastępujący kwit tego rodzaju, podlegają opłacie stemplowej w wysokości 10 gr.

Dokumenty przewozowe, stwierdzające zawarcie umowy o przewóz z instytucją pocztową, nie podlegają opłacie”.

§ 3. Najwyższy wymiar kary pieniężnej, określony w § 49, ustęp ostatni, powołanej ustawy stemplowej niemieckiej, ustala się na 210 zł.

§ 4. Opłatę stemplową do dokumentów dotyczących przewozu koleją, winien nadawca lub od-

biorca uiścić gotówką do rąk przedsiębiorstwa kolejowego, które sumę opłat, pobranych w ciągu miesiąca kalendarzowego, ma wnieść do Kasy skarbowej najpóźniej w ciągu trzech miesięcy następnych (n. za styczeń do końca kwietnia), załączając deklarację.

Przedsiębiorstwo kolejowe, do którego rąk opłatę stemplową uiszczono, winno stwierdzić przyjęcie opłaty stemplowej na dokumencie przewozowym.

Uiszczenie opłaty, przewidzianej w § 2 w punktach c) i d) rozporządzenia niniejszego, następuje za pomocą znaczków stemplowych, które winny być skasowane bądź tekstem dokumentu przewozowego bądź datą przyjęcia przesyłki do przewozu.

Dzień i rok mają być wpisane cyframi arabskimi, a miesiąc literami; skasowania należy dokonać atramentem lub ołówkiem atramentowym.

Użycie znaczków stemplowych w sposób inny niż wyżej przepisany stoi na równi z nieuiszczeniem opłaty.

Minister Skarbu może na prośbę przedsiębiorstwa przewozowego zezwolić na uiszczenie gotówką.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 maja 1924 r.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Kolei Żelaznych: *Tyszką*

Warszawa. Tłoczono w Drukarni Państwowej z polecenia Ministra Sprawiedliwości.

24364 P

Konto czekowe Pocztowej Kasy Oszczędności № 30130.

Cena 55 groszy.

OD ADMINISTRACJI: PP. Prenumeratorów, zalegających w opłacie, Administracja Dz. Ustaw prosi o wpłacanie należności za Dz. Ustaw:

dopłata do I kwartału	60 groszy
prenumerata za II kwartał	3 zł. 35 „
skorowidz za II półrocze 1923 r.	35 „

PP. prenumeratory nowoprzybywający wpłacają po 3 zł. 35 gr. za każdy kwartał (t. j. I i II).